N°. 28. | VLISSINGSCHE COURANT. | 1841.

Zaturdag 6 Maart.

Eene laatste Poging.

...gerze, dat de bewijzen, dat wij door de ...oo als wij die, zoo wij meenen, in bezadig... oon, in ons N°. 23 van 23 Februarij ll. hadden ...voerd, die Courant, jegens ons in eene andere ...ing zou gebragt hebben, en de hand, die wij met vaderlandslievende bedoeling, toereikten, ...aar zou hebben doen aanvallen, — blijkt het, dat ...edert van die zijde nog boozer is geworden, zoo-zelfs dat men de aangebodene hand eene *smerige* noemt, en haar terug stoot.

...r *zulk* een gedrag was men wel verpligt, ...et publiek rekenschap te geven, nadat men ...roeger zóó gunstig over ons had uitgelaten, ...n niet onbeduidend getal stukken, geheel of ...ttreksels, de overneming in het *Arnhemsche* ...had waardig gekeurd.

...j *willen* een oogenblik bij die opgegevene re... stil staan, en zien, welk gewigt zij hebben; ...ever zij op waarheid gegrond zijn; en wij ... dit nog voor *deze* keer, omdat de *A. C.* wel ... 3½ kolom heeft toegewijd, om zich tegen ons ...rdedigen, en zij daardoor toonde, dat zij zóó... verdediging, altans voor het publiek, dat ...*ons* blad leest, noodig had.

...e *eerste* reden, die zij opgeeft, is; *dat de ...tie is veranderd*, sedert zij zich zooveel gun... over ons uitliet, dan zij *nu* doet.

...*t is eene volstrekte dwaling.* De redactie *der ...kundige artikelen* in de *Vlissingsche Courant* ...g volmaakt *dezelfde*, als welke zich, van den ...ng af, met deze taak bemoeid heeft.

...at meer is, de WIJZE van redactie, de GEEST, ...oor derzelve, de BEGINSELEN, van welke zij uit... dat alles is onveranderd hetzelfde gebleven.

...t belang van het vaderland; de eerbied voor ... en wet, bij regering en volk; de afkeer en be...ing van bestaande misbruiken; de overtuiging, ...men, ook in het politieke, de wetten der *regt...digheid* behoort te volgen en te eerbiedigen, ...g geene *force majeure* het onmogelijk maakt; ...alles hielden wij *aanvankelyk* in het oog, *en ...het nog.*

...ij bestreden aanvankelijk het *Handelsblad*, wan... het verkeerde stellingen te berde bragt: ook ...eer het de *A. C.* verongelijkte: — en prezen ... wanneer het goede artikelen, bevorderlijk aan ...nstitutionaliteit in Nederland, opnam; (zie o. a. ...N°. 132 van 31 October 1839, de EERSTE maand ...onzen arbeid,) *wy doen dit alles nog.* Wij ...en het de *A. C.* onder het oog (zie o. a. on...mmers van 5 en 14 November 1839, N^{is}. 134 ...38, (de TWEEDE maand van onzen arbeid) wan... zij eenen al te vinnigen toon, ook tegen het ...B. voerde, hoedanigen zij *nu* tegen *ons* voert. ...*laken dien toon nog.*

...ij bestreden de *regering*, wegens het nemen ...in ons oog verkeerde maatregelen, en verdedig...haar, wanneer wij haar te onregte zagen aan...n, (zie o. a. ons N°. van 30 Januarij 1840 ...13.) *Een en ander doen wy nog.*

...Redactie der *Vlissingsche Courant* is dus DE...DE gebleven; in hare *personen*, in hare *be...len*, in haren *geest*, haren *toon* en hare *wyze* ...arbeiden.

...Maar neen," zegt de *A. C.* — » gij zijt het *eens* ...worden met het *H. B.* Schaar U nu voortaan ...der *zyne* vanen." Gij vleit dat Blad, om eenige ...uiting bij hetzelve te behalen." Hoe nietig en ...geestig is deze beschuldiging, hoe ongegrond ...j tevens!

...ij zijn het *eens*, voorzeker, met het *H. B.* wan... het goede, deugdelijke zaken, in echt con...tionelen geest voortbrengt, (en het deed zulks ...en laatsten tijd schier regelmatig;) gelijk wij ...ook in *dat* geval eens zijn met de *A. C.*

...hijnt het ons echter toe, dat het *H. B.* eenen ...*ren* weg zou willen inslaan, dan schrijven wij artikelen, als die welke in onze N^{is}. van 3, 17 en 26 Nov. 1840, N°. 133, 139 en 143 worden aangetroffen.

Plaatst dat blad artikelen, geschikt om de pu... [illegible] vereenigen wij ons tegen zulke pogingen krachtdadig. (*Vliss. Cour*. 21 Januarij 1841 N°. 9.) en waarschuwen dat blad zelve, edoch op bescheiden toon, voor de gevolgen van *zulk* eene handelwijs. (*Vliss. Cour*. 23 Januarij 1841 N°. 10.)

Verliest dat blad de gematigdheid uit het oog, zelfs tegen onze bestrijders, die ons eene *smerige* hand toeschrijven, — wij toonen het onbillijke en ongepaste daarvan aan, en deden dit ook nu weder, *op denzelfden dag*, (2 Maart 1841.) op welken de *A. C.* ons zulke beleedigende woorden, zulke onverdiende verwijtingen naar het hoofd wierp.

Het beschaafde publiek in Nederland moge veilig onderzoeken en uitspraak doen, of hetgeen wij hier opgaven, *aanvankelyk* gedaan te hebben, en nog *voortdurend* te doen, al dan niet met de strikte waarheid overeenkomt; en daarna oordeelen, in hoever de *A. C.* geregtigd was, van ons te spreken, gelijk zij gedaan heeft, wanneer zij op de achting voor zich zelve, die voor het oordeelkundig publiek en op den eerbied voor de waarheid maar eenigen prijs wilde stellen.

Wij gelooven niet, haar te zullen overreden, dat zij onbillijk geweest is. Wij willen haar de taak, om ons te verguizen, (iets, wat wij *haar* niet willen doen, omdat wij het schadelijk achten en daarenboven beneden ons rekenen,) echter wat moeijelijker maken.

Wij stellen haar daarom voor, de wederzijdsche artikelen, houdende onze geschillen, aan de beoordeeling van een drietal der kundigste, achtingswaardigste en onpartijdigste vaderlanders, — mannen, die de algemeene achting der natie genieten, te onderwerpen; en hunne uitspraak, wie van ons beiden in het ongelijk behoort te worden gesteld, met verzwijging, des noodig, hunner namen, *in onze beide bladen openbaar te maken.*

Wat denkt de *A. C.* van dit voorstel?

Is zij overtuigd, *gelyk* te hebben; is zij het dàärvan, dat, gelijk zij beweert, bij ons *geene achting voor waarheid, geen begrip van redenering meer bestaat*; welnu, zij kan dan slechts verwachten, roemrijk over ons te zullen zegevieren, en dat wij onze eigene oneer zullen te verkondigen hebben.

Zij mag op *meer* hopen, namelijk, dat bleek het, dat zij ons *juist* heeft beoordeeld, wij ons aan de gevallene uitspraak onderwerpende, onszelven voortaan als ongeschikt en onbekwaam zouden beschouwen, voor het publiek te schrijven, en zij dus voor altijd van onze aanmerkingen, van onze tegenspraak, en dus van de moeite om onze argumenten te wederleggen, zal verschoond zijn.

Het voorstel behelst zeker iets buitengewoons, evenwel gansch niets ongerijmds; ja, het kon zelfs een zeer heilzaam antecedent daarstellen, om de dagbladpers meer kiesch en omzigtig te doen zijn in haar oordeel, waardoor menig hatelijk en voor het publiek aanstootelijk twistgeschrijf kon worden voorgekomen. Het kon een gelijk nut te weeg brengen voor de dagbladen, als de wet en de regter voor een volk hebben, welke den zwakken, doch daarom niet altijd minder nuttigen of verdienstelijken, burger tegen den sterkeren in bescherming nemen, want, dat het sterkere *getal lezers* een blad het regt of de bevoegdheid zou geven, om jegens andere bladen onbillijk en onregtvaardig te zijn, en *alleen* uit te maken en te beslissen, wat waarheid, wat voor Land en Volk heilzaam is, — dit is zulk eene *absurde* stelling, dat zij door niemand met gezonde hersenen zal worden aangenomen.

Spot nu de *A. C.* met dit ons voorstel; verwerpt zij het, op onvoldoende gronden; of zwijgt zij er geheel op, — in elk geval zal het onpartijdig en beschaafde publiek dan weten, dat WIJ altans niet geschroomd hebben, onze stellingen en beweringen aan een opzettelijk onderzoek van bevoegde beoordeelaren te onderwerpen; en wat de *A. C.* ons dan later honends of lasterlijks zal of mogt toevoegen, zal op haren eigen onwil of vrees voor een beroep op het gezonde en onpartijdige oordeel terug stuiten, doch ons niet kunnen treffen, noch in het oordeel van onpartijdige en weldenkende landgenooten schaden.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 28. Februarij. Het marcheren van russische troepen, uit het koningrijk Polen naar de pruissische grenzen, was, volgens brieven uit Posen, van den 18 dezer, sedert eenige weken hervat, ten gevolge waarvan zoo talrijke regementen te Kalisch en in de omstreken aangekomen waren, dat het aan plaats tot huisvesting der troepen begon te ontbreken. Naar men berekende, stonden reeds vijftigduizend man aan de grenzen, en moest het getal tot op vijf en zeventigduizend gebragt worden. Het doel dezer bewegingen schijnt het opslaan van een groot kamp in de nabijheid van Kalisch te wezen, dat niet op zou breken voor dat de vrede van Europa duurzaam is verzekerd.

Te Warschau en in de oostelijke deelen van Polen moet voor het minst eene even sterke legermagt bijeen getrokken zijn, zoodat het russische leger, thans in genoemd koningrijk verzameld, op ongeveer honderd en vijftigduizend man geschat kan worden.

— Men meldt uit Berlijn dd. 26 Februarij: Onze *Staats-Zeitung* behelst het volgende, onder dagteekening van den 19. dezer, uit Elberfeld gegeven berigt van eene instelling, welke misschien ook elders navolging verdienen zou.

« Ten einde aan jonge hand- en fabrijkwerkers, die hunne uren van rust in geene herbergen of kroegen wenschen door te brengen, eene plaats van uitspanning te verschaffen, waar zij tot gezelschapverkeer kunnen zamenkomen, heeft zich onder bestuur van de gezamentlijke protestantsche Heeren, Geestelijken en van verscheidene achtbare Burgers, eene « christelijke vereeniging voor jonge hand- en fabrijkwerkers" gevormd, welke zich tot taak gesteld heeft, onder dezelve een ordelijken, vlijtigen, zedelijken en godvruchtigen levenswandel te bevorderen. Ten dien einde zullen de deelnemers, in het tot hunne zamenkomst bestemde locaal allerlei nuttige boeken, tijdschriften en landkaarten, zelfs schrijfbehoeften om naar huis te schrijven, vinden. Iedereen, zonder onderscheid van belijdenis, stand en vorig levensgedrag, kan in deze vereeniging opgenomen worden, mits het hem slechts ernst zij, een braaf mensch te willen worden, en hij zich daartoe wil verbinden; 1°. tot trouw en vlijt in zijn beroep; 2°. tot vermijding van slecht gezelschap; 3° tot een ordelijk, welvoegelijk en zedelijk gedrag, en 4°. tot inachtneming der voorschriften, welke tot behoud van orde in de vereeniging noodig zijn. Twaalf uit de leden, onder medewerking van het committé gekozene opzigters waken voor het onderhouden van de wetten der vereeniging. — het locaal der zamenkomst zal, door de opzigters, van welken er steeds twee aanwezig moeten zijn, elken werkdag ten 8 ure des avonds en op zon- en feestdagen na afloop der godsdienst-oefening geopend, en ten 10 ure gesloten.

— De Turksche staatscourant van den 3 dezer behelst de officiële aankondiging der onderwerping van *Mehemed*-Ali, van de teruggave der vloot en van het geheel ontruimen van Syrie door *Ibrahim*-Pacha, ten gevolge van welk alles de Sultan den Onderkoning volkomen vergiffenis en kwijtschelding, benevens het erfelijk stadhouderschap van Egypte, geschonken heeft.

ENGELAND.

LONDEN, den 27. Februarij. Te Helston, een sadje aan de rivier Lee, in het graafschap Cornwallis, is den 8. Februarij een koddig voorval gebeurd. Een ledigllooper uit het plaatsje had er het gerucht verspreid, dat de regerende hertog van Saksen-Coburg, op reis naar Engeland zijnde om het doopfeest zijner kleindochter bij te wonen, door stormachtig weder aan de kust van Cornwallis geworpen, te Machaels-Mount geland was, en van daar over Helston naar Londen zou reizen. Aan dit verzinsel werd eenige schijn van grond bijgezet, door het toeval, dat werkelijk tegen den avond acht paarden bij den postmeester van het stedeken besteld waren. In korten tijd was de geheele bevolking van hetzelve op de been, de voorgevel van het posthuis werd geïllumineerd, de gemeenteraad stond in ambtsgewaad gereed en de stedelijke secretaris las aan de omstanders, bij wijs van repetitie, de aanspraak voor, welke hij tot verwelkoming van den doorluchtigen schoonvader der koningin in haast ontworpen had. Plotseling ging de kreet op: » Hij komt! hij komt!" Het korps muzijkanten stemde het *God save the Queen* aan, het publiek ontblootte de hoofden en de redenaar stond op het punt om voorwaarts te treden, toen het bleek dat in de twee aansnellende rijtuigen met vier paarden, in plaats van den Duitschen vorst en deszelfs gevolg, alleen de eskorte der brievenmaal uit Malta zat.

— Een Engelsch dagblad berigt, dat gedurende den tegenwoordigen winter niet minder dan 245 kinderen zijn verbrand, omdat hunne ouders of opzigters hen bij vuur hadden alleen gelaten.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 1. Maart. De maarschalk *Victor*, hertog van Bellune, een der vermaardste generaals uit de dagen van het keizerrijk, ligt zeer bedenkelijk ziek; hoewel alle hoop op zijn behoud nog niet verloren schijnt te wezen.

— De Gedeputeerden hebben, laat in den avond van eergisteren, de wet, waarbij een millioen francs voor geheime uitgaven wordt toegestaan, met twee honderd vijf en dertig tegen honderd vijf en veertig, en dus met de aanzienlijke meerderheid van negentig stemmen, aangenomen. Terwijl de ministeriële bladen dit blijk van vertrouwen, aan de ministers geschonken, als een bewijs voor de bestendigheid van het tegenwoordig kabinet willen aangemerkt hebben, herinneren die der tegenpartij, dat dezelfde kamer, in het vorige jaar, de wet op die uitgaven, toen door den minister *Thiers* en zijne ambtgenooten voorgedragen, met eene bijna gelijke meerderheid heeft aangenomen, zonder dat echter dit ministerie zich staande heeft kunnen houden.

— De berigten der overstroomingen zoo van de Rhone, als van de Loire, blijven nog altijd zeer treurig. Uit Marseille wordt geschroven, dat de Rhone op nieuw uit zijne oevers gerezen is, en dat de geheele weg tusschen Arles en Tarascon onder water staat. Maar de droevigste berigten zijn die uit Roanne, nabij St. Etienne. Vrijdag den 18[n] voorzag men het op nieuw overloopen van de Loire en beide de maire en de kommissaris van politie stelden al het mogelijke in het werk of het hun gelukken mogt, het naderend onheil nog te keeren. Er werden wagens in beslag genomen en allerlei materialen aangevoerd om verkistingen te maken, maar tegen vier ure in den morgenstond zwol het water zoo zeer, van over alles, wat men had mogen daarstellen, over te loopen. De maire zelf droeg met eigen handen de zwaarste steenen aan, maar wat men ook mogt doen, en hoe hoog men de verkistingen ook mogt maken, de Loire vond haren weg achter dezelve om en omgaf de werklieden weldra zoo zeer van alle kanten, dat zij het niet langer konden houden, maar de vlugt moesten nemen. Vrijdag werd een vijftigtal schuiten met onderscheidene ladingen weggeslagen en door de onstuimige golven verzwolgen, moetende men het nog als een bijzonderen zegen beschouwen, dat er ten minste niemand bij omgekomen is. In den avond van dien eigen dag zijn de muren van de gas-fabrijk beginnen te bezwijken en hebben zich in de muren van meer andere gebouwen, die tot dus verre weerstand geboden hadden, scheuren beginnen te openbaren. Bij nog de minste rijzing had men het water in de hoogst gelegen straten te wachten. De nog kort geleden herstelde dijk, die het naast de rivier loopende kanaal beschutten moest, is weggeslagen. Ten elf ure ziet men den maire met den kommissaris van politie en eenige gendarmes de Loire langs gaan, om te zien waar zij hulp vermogen aan te brengen, de maire werpt zich in een schuit, vaart heen en weder naar de onderstaande woningen en redt menig mensch. Ook de onderprefect is aangekomen en is mede ijverig behulpzaam in het nemen van maatregelen van redding. Tegen een ure begint het water te deinzen, de zon breekt door, eene straal van hoop doet de noodlijdenden herleven; de nacht van Vrijdag op Zaturdag is evenwel allerakeligst, want men verkeert in de diepste duisternis, doordien de verwoesting, welke de gazfabrijk ondervonden heeft, haar verhindert licht te verschaffen. Op Zaturdag blijft het water vallend, maar naar mate dat hetzelve deinst, begint men ook meer te ontdekken, hoe groot de uitgestrektheid der vernieling is.

Mengelingen.

Levensschets van DANIEL O'CONNELL.

(Vervolg en slot van ons vorige.)

O'CONNELL nam deze gewigtige roeping zonder aarzelen aan en weldra begon er een verkiezings-worstelstrijd, waarvan Ierland lang de herinnering zal behouden, want het was bij denzelven, dat het de bewustheid van zijne kracht bekwam en aan het Engelsche gouvernement den maatregel afperstte, die een jaar later tot de emancipatie moest leiden. SHIEL heeft al de bijzonderheden zeer naauwkeurig beschreven; ons bestek gedoogt niet, hem daarin op den voet te volgen en wij moeten ons tot het vermelden der hoofdtrekken bepalen.

Van den eenen kant verscheen VESEY-FITZ-GERALD met geheel de aristocratie van het graafschap; van den anderen kant de *land-bereerder*, omringd van eenen stoet van vrijpachters (*freeholders*), met wapperende vanen, hunne priesters aan het hoofd, en de lucht van de muzijk hunner doedelzakken en schelle toejuichingen doende weergalmen; aan de *hustings* (de plaats, waar de verkiezing geschiedt) gekomen, wedijverden de beide mededingers in welsprekendheid. De heer VESEY-FITZ-GERALD roemde de diensten door zijne vooronderen bewezen, zijne eigene diensten en vooral die van zijnen, in het graafschap hooggeachten vader, die thans op het sterfbed lag uitgestrekt en wiens verwacht worden verscheiden, zijne waarde nog scheen te verhoogen; de tranen der toehoorders mengden zich met de tranen des redenaars. Maar weldra verhief zich de krachtvolle stem van O'CONNELL, die vermogende stem, die zoo diep in het hart der massa's weet door te dringen; dan eens was zij zacht en vleijend, dan eens scherp en spottend, dan weder beurtelings fijn en pathetisch of zwaar, ja zelfs grof en onmeedogend; van alle kanten verhieven zich de *Hourra's voor* O'CONNELL en zijne verkiezing was niet langer twijfelachtig. Als een bewijs van de magt, welke het genootschap over Ierland weet uit te oefenen, verhaalt men, dat het komité aan die ontzettende bijeenverzamelde menigte, het drinken van Wisky, zoo lang de verkiezing duren zoude, verboden had en dat dit verbod door niet een enkel man was overtreden geworden, eene gehoorzaamheid des te wonderlijker voor ieder, die weet hoezeer de Iersche boer gewoon is, zich aan het gebruik van sterken drank over te geven.

Zes maanden later liet het Engelsch Gouvernement, door zoo veel stoutheid verschrikt, zich bewegen om toe te geven, de emancipatie-wet werd gestemd en O'CONNELL schroomde niet, zich naar Westminster te begeven, om zijne plaats als afgevaardigde voor Clare te eischen, voor zich de werking inroepende van eene wet, die eerst na zijne verkiezing was daargesteld.

Het was den 15 Mei 1829, dat hij voor het eerst in het parlement verscheen, zijnde hij vroeger nog slechts eenmaal in Engeland geweest, te weten in 1825, toen hij zich aan het hoofd bevond eener commissie, belast met het voordragen der grieven van het volk van Ierland. Destijds was hij door het Engelsche volk met toejuichingen ontvangen geweest, en dit volk begerig den man weder te zien die gansch Ierland met het gerucht zijns naams vervulde, overstroomde thans al de toegangen tot het parlement. Hij trad binnen, de zaal was overvol; hij weigerde afleggen van den gewonen eed; de voorzitter, verklarende dat de emancipatie-wet van geene terugwerkende kracht konde zijn, gelastte hem, zich te verwijderen; hij verliet de zaal, en na eene hooge discussie werd zijne verkiezing te niet gedaan.

Na eenige dagen opgeofferd te hebben aan de feesten hem door de radicalen in al de *Tavernen* van Londen gegeven, keerde O'CONNELL naar Ierland terug, om een nieuw mandaat van de kiezers van Clare te gaan verlangen. Zijne reis door Ierland was eene lange en onafgebroken truimptogt, ruim veertig duizend menschen omgaven steeds het open rijtuig, waarin hij gezeten was en van uit hetwelk hij aanspraak hield. Ten een ure in den morgen bereikte hij Clare, waar hij, door de geheele bevolking van het graafschap gevolgd, te midden van kransen en festoenen, het schitteren van fakkellicht, het muzijk van allerlei instrumenten en het gejuich der vrouwen, die met doeken wuifden en hem met bloemen strooiden, zijnen plegtigen intogt deed.

Ten tweedemale gekozen, zonder dat eenig mededinger zich opdeed, om hem zulks te betwisten, keerde hij weder naar Londen en nam hij in de eerste dagen van Maart 1830, wezenlijk zitting in het parlement, waar al zijne pogingen thans strekken tot het verkrijgen van de wederintrekking der acte van [illegible]

Wij hebben reeds gezegd dat hij wanneer hij zich door zijne drift laat overmeesteren, zich niet ontziet de verregaandste grofheden te bezigen, en ook in het Parlement bedwingt hij zich niet meer dan elders. Rigt hij, bij voorbeeld, het woord tot Lord C...., een der hevigste vijanden van Ierland, zoo zal hij zich niet ontzien dezen te bestempelen met de benaming van *Zwijnskop met een Oranje huid overtrokken*; een ander, die mank gaat en die hem aanvallende beweert, eene gestrenge, maar juiste taal te doen hooren, zal hij toevoegen: *ja juist, als uwe beenen*; wederom anderen zal hij toespreken dezen als: *Land-Walvisch*; genen als: *menschelijke berg, den grootsten klomp vleesch, dien men nimmer gratis kan zien.* De heer JACKSON, een hevig vijand van Ierland, doet eenen uitval tegen hetzelve; O'CONNELL rijst op en roept uit: »In de borst van ieder man hecht zich het hart, hetwelk door een mild bloed wordt besproeit, aan spieren, die door een edel gevoel worden uitgezet; maar in de borst van dezen (met de linkerhand op JACKSON wijzend), zoo gij hem op het oogenblik opendet, wat denkt gij wel, dat gij er in zoudt vinden dan enge vaten, met een zwart en drabbig vocht gevuld; in plaatse van spieren, niets dan riemen beschimmeld leder, welke de nijd tegen zijne longen drukt, en die hem die kreeten van een wild dier, waarmede hij onze ooren heeft verscheurd, ontpersen." — Staat nu de geheele Tory-zijde verontwaardigd in woede op, om zich tegen het uiten van zulk eene taal te verzetten, zoo roept hij, met zijne zware alles overheerschende stem: »Ja, schreeuwers! Ja! er zijn er nog meerdere zulken; dat zij zich bij elkander voegen. Op eene kermis komt het op eenen enkelen bonk meerder of minder niet aan."

Maar niet altijd bezigt O'CONNELL zulk een stijl en wanneer het hem lust weet hij zich integendeel tot het ware edele en schoone, tot het eenvoudig poëtische te verheffen. Zoo hoorde men hem, bij voorbeeld, bij zijne tweede verkiezing te Clare, zijne aanspraak aan veertig duizend menschen in deze bewoordingen besluiten.

«Ieren! Voor het oog van mijnen God en diep doordrongen van de verantwoordelijkheid, welke de heilige en ontzettende pligten, die gij mij tweemalen hebt opgelegd, op mij laden, neem ik dezelve aan, en het vertrouwen van dezelve te zullen vervullen put ik niet uit mijne; maar uit uwe krachten. De godsdienst is de eenige grondslag der vrijheid; de ingezetenen van Clare zijn hiervan bewust. Zij hebben gezegevierd, omdat de stem, die zich voor het vaderland verheft, begonnen was met haar gebed tot den Heere te rigten. Thans ruischen de zegezangen langs onze groene beemden, derzelver galm klinkt over onze heuvelen, zij hebben onze dalen vervuld; zij murmelen in het kabbelen onzer rivieren, en onze stroomen met derzelver donderrollende stem doen in het gebergte klinken: Ierland is vrij."

Als staatsman wordt O'CONNELL zelden onpartijdig en koelbloedig beoordeeld. Zijn beroep van Advokaat hebbende laten varen, om zich uitsluitend aan de belangen van zijn land te wijden, heft het Iersche komité te zijnen behoeve eene vrijwillige schatting, waaraan geen Ier zich zou onttrekken; in 1835 onder andere heeft die heffing meer dan twee Tonnen-Gouds Nederlandsch bedragen en geeft men een Ierschen bedelaar een aalmoes, zoo zal hij de helft daarvan afzonderen, zeggende: »Dit is voor de rente van O'CONNELL." De rijke Engelsche Tory, hierop zinspelende, noemt hem nu niet anders dan *den onbeschaamden bedelaar*, de Engelsche Whig ziet in hem een gevaarlijk mensch, van wien men zich, door opoffering van geld, verzekeren moet, de Engelsche radicaal beschouwt hem als een vriend, doch op wien men zich niet moet vertrouwen; de Fransche radicaal weet niet, wat van hem te maken houdt hem voor een bekrompen, maar uitmuntend bewerktuigd vernuft, een kop, vol van oude vooroordeelen, eene soort van Circe, half Advokaat en half priester, het slimste zamenweefsel hetwelk er uit te denken is; maar voor de Ieren is O'CONNELL meer dan een mensch, is hij een halve God.

(Amsterd. C.)

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 5. Maart. Sedert den 3. dezer, zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

The Soho, T. Whitecombe, Londen, passagiers en stukgoederen; l'Alphonse, P. Mithois, Havre de Grace, katoen.

Van Antwerpen is de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gestoomd:

Princess Victoria, T. Minter, passagiers en stukgoederen, Londen.

De Inkomende regten van de onderstaande graansoorten enz., zijn voor de maand Maart bepaald als volgt:

	INVOER.	UITVOER.	DOORVOER.	
Tarwe en Ongepelde Spelt	*f* 1,00.	Vrij.	*f* 0,00.	Pr. M.
Rogge	- 0,50.	—	- 0,05.	
Gerst en Mout	- 0,50.	—	- 0,05.	
Boekweit	- 0,50.	—	- 0,05.	
Haver	- 0,75.	—	- 0,05.	
Ongepelde Spelt	- 0,50.	—	- 0,50.	

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBU[RG]

den 4 MAART 1841.

De Nederlandsche Mudde.		*De Nederlandsche*	
O. Walcher. Tarwe	*f* 8,30	Haver	
Nieuwe dito dito	- 8,00	Boekweit	
O. Zeeuwsche Tarwe	- 8,00	Zeeuwz. Groene Erw[ten]	
Nieuwe dito dito	- 7,50	Idem Paardeboonen	
N. Z. Rogge	- 6,00	Idem Duiveboonen	
Noordbr. Rogge	- 5,65	W. Koolzaad	
Winter Garst	- 5,00	Z. Koolzaad	
Zomer Garst	- 4,40	Kanariezaad	
Walchers. Paardeboonen	- 8,00	Raap-Olie	*f* [illegible]
Idem Bruine Boonen	-12,00	Patent-Olie	- 5[illegible]
Idem Witte Boonen	-10,75	Lijn-Olie	- 5[illegible]
Idem Witte Erwten	- 7,50	Lijnkoeken	*f* 10,00 p[illegible]
Idem Groene Erwten	- 8,00	Raapkoeken	- 00,00 [illegible]

Tarwenbrood het Ned. Pond 17 cent. Masteluinbro[od] [illegible] een halve cent. Roggenbrood 13 en een halve cent.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.